

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 10.

V Ljubljani, 1. oktobra 1895.

Leto XXV.

Požar v Rimu.

(Legenda iz 9. stoletja; zložil Angelar Zdénčan.)

Zžari se, glej, nebo krvavo,
Žari nad Romo sedmoglavo!

Li to je svit jutranje zore,
Li solnca, ki poljublja gore?

Ni solnca žar, to svit ni zarje,
No v Rimu grozovit požar je.

Povsod se krik in vik razlega,
Po mestu ljudstvo plašno bega.

Tu v plam vodé noseč gasijo,
Tam spet k Bogu ihtech klečijo.

„Oj, reši mesto, sveti Peter!“ —
A dalje širi ogenj veter.

Brezupno, čuj, ljudij vrvenje,
Na pomoč klice in ihtenje!

Tu vrli sin na krepke rame
Z goreče hiše otca vzame.

Tam mati jadra roke vije,
Propast, obup z očij ji sije.

Pred njo otrok ožgan na cesti
V neznosni vije se bolesi.

Sred svečnikov na prestoli
Pa papež Lev prisrčno moli:

„Gospod, obvaruj ljudstvo zvesto,
Otmì in ščiti sveto mesto!“

A plamen vžiga dalje vedno,
Gorjé, gorjé ti, mesto bedno!

Že cerkvi Petra plam se bliža,
Tedaj pa ogenj Lev prekriža.

V trenutji tem požar pojenja,
In konec je strahu, ihtenja.

A rimski ljud hvaležen peva:
„Ohrani, Bog, rešnika Leva!“

